

Spoločné nesúhlasné stanovisko predsedníčky Súdnej rady Slovenskej republiky Mgr. Marcely Kosovej a člena Súdnej rady Slovenskej republiky JUDr. Petra Šamka k uzneseniu Súdnej rady Slovenskej republiky č. 108/2026 zo 17. marca 2026.

„Keď chýba problém, vytvorí sa nový zákon“.

Táto veta zrejme najvýstižnejšie charakterizuje novú úpravu zloženia a kreovania hodnotiacich komisií (ďalej aj len nová úprava), ktorá bola schválená uznesením Súdnej rady SR dňa 17.03.2026 s účinnosťou od 02.04.2026 a vo vzťahu ku ktorej podávame toto spoločné nesúhlasné stanovisko.

Nová úprava zloženia a kreovania hodnotiacich komisií nahradila doterajšiu úpravu zloženia a kreovania hodnotiacich komisií, ktorá bola prijatá uznesením Súdnej rady SR č. 63 zo 16.10.2017, ktorým boli schválené Kritériá na zloženie hodnotiacich komisií a postup pri kreovaní hodnotiacich komisií (ďalej aj len pôvodná úprava).

Treba povedať, že pôvodná úprava z roku 2017 fungovala bez akýchkoľvek problémov, hodnotiace komisie boli riadne a priebežne obsadzované a riadne vykonávali svoju činnosť, pričom bez problémov boli hodnotiace komisie kreované aj z hľadiska špecializácie jednotlivých členov. Súdna rada od roku 2017 kreovala hodnotiace komisie tak, že každá komisia mala jasne definované obvody. Preto ten, kto vyhlásil výberové konanie, vedel (§27a ods. 2 zákona o sudcoch), ktorá osoba bude hodnotiť dotknutého sudcu, a teda na ktorú komisiu sa má obrátiť. Význam to má aj z hľadiska lehôt, ktoré sú pri hodnotení definované zákonom. Ak sa aj vyskytol nejaký čiastkový problém (napríklad nezvolenie člena hodnotiacej komisie, tak ako tomu bolo v januári tohto roku), tak išlo o ľahko riešiteľný problém, a to zvolením iného kandidáta, respektíve zúžením počtu hodnotiacich komisií s následným možným dovoľením ďalších členov hodnotiacich komisií v budúcnosti. Pôvodná úprava bola teda flexibilná nielen z hľadiska voľby člena hodnotiacej komisie, ale aj z hľadiska kreovania počtu hodnotiacich komisií.

Prečo alebo načo teda nahrádzať fungujúci systém? Prečo nahrádzať pôvodnú fungujúcu úpravu, ak nevykazuje žiadne zásadné (podstatné) nedostatky a v aplikačnej praxi sa osvedčila? Prečo je nutné ju nahradiť novou úpravou, ktorá prinesie množstvo problémov v aplikačnej praxi, ktorá zbytočne zvýši byrokratickú záťaž vyhlasovateľov výberových konaní ako aj samotnej súdnej rady a ktorá môže spôsobiť, že aplikačná prax sa dostane do konfliktu so zákonom?

Odpoveď na tieto otázky sme hľadali v predkladacej správe k novej úprave, v ktorej sa nachádzajú fakticky len dva dôvody, prečo bola navrhnutá nová úprava. A ani jeden z nich neodráža realitu.

Predkladacia správa k novej úprave ako dôvod zmeny uvádza, že pôvodná úprava „konštituovala tzv. databázu zvolených kandidátov za člena hodnotiacej komisie. Uvedená databáza však jednak nemala oporu v zákonnej úprave, ako tomu je pri iných databázach [napr. pri databáze kandidátov na členov výberovej komisie podľa § 29 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a súčasne obmedzovala právo člena súdnej rady ale i ostatných zákonom ustanovených subjektov (§ 27b ods. 2 zákona o sudcoch) relevantne podať návrh na voľbu člena hodnotiacej komisie“.

Pokiaľ ide o tzv. databázu zvolených kandidátov za člena hodnotiacej komisie, tak je nutné uviesť, že nemusí mať normatívne ukotvenie v zákone. Toto je základný omyl navrhovateľov. Súdna rada má zákonom zverenú právomoc voliť členov hodnotiacich komisií. Z tejto kompetencie sa potom odvodzuje aj jej právomoc prijať také interné pravidlá, ktorá zabezpečia, že bude môcť nielen dostať tejto svojej zákonnej kompetencii (voliť členov hodnotiacich komisií), ale aj, že hodnotiace komisie budú môcť riadne vykonávať svoju činnosť. To platí o to viac, ak takéto podrobnejšie pravidlá zákon neupravuje. Ide o tzv. odvodenú právomoc, z ktorej vyplýva, že štátny orgán môže vykonávať aj také činnosti, ktoré nie sú vyslovene napísané v zákone, ak sú nevyhnutné na realizáciu jeho výslovných kompetencií alebo logicky z nich vyplývajú. Alebo povedané inak, interná normotvorba je bežná a legitímna, ak ide o odvodenú právomoc bez ktorej by zákonom vytvorený inštitút (v danom prípade hodnotiace komisie) nemohol fungovať. Je preto na normotvorbe súdnej rady, aby vytvorila postup výberu, či stanovila kritériá na fungovanie hodnotiacich komisií. Ide čisto o technické normy, ktoré nemenia podstatu kompetencie súdnej rady, ale len upravujú postup, či detaily bez ktorých by hodnotiace komisie nemohli byť vytvorené a ani by nemohli riadne vykonávať svoju činnosť. To, že databáza nebola upravená v zákone nie je preto žiadny skutočný problém, ktorý by bolo nutné riešiť novou úpravou. Len pre úplnosť je nutné uviesť, že keď boli navrhovatelia viackrát v rozprave konfrontovaní s tým, že databáza je výtvorom odvodenej právomoci súdnej rady, a preto nie je problém, ak vyslovene nie je uvedená v zákone, tak na tento argument nezazneli žiadne protiargumenty. Z odvodenej právomoci súdnej rady pritom vychádza aj nová úprava, ktorá ide ešte ďalej, pretože tu nebude stačiť len táto nová úprava, ale bude nutné ešte ďalej vykladať ustanovenia novej úpravy, teda bude nutné vytvárať rôzne manuály na použitie novej úpravy. Jediný spôsob, ako môže súdna rada tieto manuály vykladať, je pritom uznesenie súdnej rady (netreba hádam pripomínať, že tu taktiež nič také nie je vyslovene uvedené v zákone). Avšak ani tieto nedokážu vyriešiť nedostatky, na ktoré podrobnejšie poukazujeme nižšie.

Druhým dôvodom na prijatie novej úpravy malo podľa navrhovateľov byť to, že pôvodná úprava obmedzovala právo člena súdnej rady ale i ostatných zákonom ustanovených subjektov podať návrh na voľbu

člena hodnotiacej komisie. Tento dôvod sa javí ako nepravdivý, nakoľko z aplikačnej praxe od roku 2017 jednoznačne vyplýva, že každý zákonom stanovený oprávnený subjekt mohol navrhovať kandidátov (aj to tak po celé tie roky robili) na člena hodnotiacich komisií, čoho dôkazom je aj ostatný návrh sudcovskej rady Krajského súdu v Trenčíne, ktorý bol predmetom rokovania súdnej rady dňa 18.03.2026.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že ak boli výhrady k pôvodnej úprave, potom mohli byť riešené doplnením tejto úpravy, respektíve ak mal byť problém nedostatočná právna úprava, potom mohla legislatívna komisia súdnej rady pripraviť návrh zmeny zákona, ktorý mohol byť následne postúpený ministrovi spravodlivosti. K tomuto nebola ani aktivovaná spolupráca so Združením sudcov Slovenska, s ktorým má súdna rada práve na takéto situácie podpísané Memorandum. Nebolo preto vôbec potrebné prijímať novú úpravu a nahrádzať dobre fungujúci systém rizikovou internou normou.

K novej úprave konkrétnejšie:

Podľa § 71 zákona o súdoch (z. č. 757/2004 Z. z.) ministerstvo v rámci vládou schválených limitov v rozpočtovej kapitole ministerstva určuje počty sudcov, voľné miesta sudcov a hosťujúcich sudcov. Riadi sa pritom vyhláškou MS SR o určení počtu sudcov. Táto vyhláška sa však netýka určenia miest pre člena hodnotiacej komisie. Toto preto upravuje § 150 ods. 3 zákona o sudcoch, ktorý hovorí, že „Osobu, ktorej zanikla funkcia sudcu, možno zvoliť za člena hodnotiacej komisie, ak je určené voľné miesto sudcu pre výkon funkcie člena hodnotiacej komisie, a to spravidla na súde, na ktorom naposledy vykonávala funkciu sudcu...“

Po zrušení databázy nastane napríklad situácia, že príde návrh na viacero členov hodnotiacich komisií z rôznych krajov (sudcovské rady). Ako sa bude vedieť, na ktorý krajský súd žiadať podľa §150 ods. 3 zákona o súdoch od ministra miesto sudcu, keď bude potrebné doplniť len jedného člena hodnotiacej komisie. Miesto musí byť určené skôr, ako bude zvolený člen hodnotiacej komisie s „umiestnením“ na ten krajský súd, kde to miesto bude určené a musí byť rozpočtovo kryté. To sa kabinetne dohodne dopredu súdna rada, ktorý z návrhov spĺňa všetky zákonné predpoklady a na základe toho sa bude vopred žiadať miesto na konkrétny krajský súd? Alebo bude minister požiadaný o vytvorenie desať miest pre členov hodnotiacich komisií s tým, že aj tak sa využije len jedno? Ten kandidát, ktorý nebude zvolený, nespĺňa predpoklady? Bez vopred určeného miesta nevieme jednoducho zvoliť člena hodnotiacej komisie. Predsedovia súdov sú podľa zákona povinní vytvárať administratívne, materiálne a technické podmienky pre riadny výkon funkcie člena hodnotiacej komisie a vytvoriť podmienky pre činnosť členov hodnotiacej komisie. Keď im minister oznámi, že na ich súde vytvoril takéto miesto, predseda súdu všetko podmienky, vrátane napríklad kancelárie pre člena hodnotiacej komisie, pripraví a následne všetko zruší.

Aj z tohto dôvodu bolo prijaté uznesenie súdnej rady č. 63/2017 zo 16. októbra 2017, ktorým sa zvolil analogický postup ako pri kandidátoch na sudcov. Osoba, ktorá splní všetky podmienky, je zvolená do databázy a čaká takpovediac na „umiestenku“ – špecializácia verzus obvody. Osoby v databáze nie sú ešte členmi hodnotiacich komisií, hoci už vieme, že kritériá splnili, prešli aj vypočutím. Funkčné obdobie plyní zo zákona len členom hodnotiacich komisií, takže im funkčné obdobie nemôže plynúť.

Podľa novej úpravy môžu nastať dva scenáre. Takáto osoba nebude zaradená na program zasadnutia súdnej rady, lebo nebude potrebné doplniť žiadnu hodnotiacu komisiu, resp. bude potrebná iná špecializácia. Čiže bude čakať namiesto databázy pred bránami súdnej rady. Alebo bude zaradená do programu a nebude zvolená (tu zároveň musí byť splnený predpoklad určeného miesta, ako uvádzame vyššie). Lenže ktoré kritérium nespĺní?

Vidíme tu ďalšie nie nevýznamné riziko. Minister spravodlivosti patrí medzi návrhové subjekty na člena hodnotiacej komisie. Minister, nech ním bude ktokoľvek, navrhne niektorého z emeritných sudcov na člena hodnotiacej komisie. Keďže nebude databáza, súdna rada bude priamo voliť člena. Musí však mať určené miesto, a to na konkrétny krajský súd. Čo keď minister určí miesto na taký krajský súd, aby to takpovediac zapasovalo na ním navrhnutého člena? Nič tým neporuší. Čo urobí súdna rada? Zvolí tohto emeritného sudcu, lebo bude mať určené miesto od ministra a ostatní, ktorých napríklad navrhnu sudcovské rady, neprejdú?

V predkladacej správe k novej úprave sa uvádza, že podávať návrhy na obsadenie konkrétnych hodnotiacich komisií z databázy v praxi vykonával predseda súdnej rady, resp. nebolo vôbec zrejmé, ktorý subjekt je oprávnený návrh na ďalšiu voľbu podať. Toto konštatovanie je však v rozpore s realitou a dá sa to ľahko overiť zo zasadnutí súdnej rady počas takmer desiatich rokov. Po vytvorení databázy zostala databáza kandidátov na členov hodnotiacich komisií otvorenou a bolo možné hocikedy oprávnenými subjektmi podávať návrhy na doplnenie verejne dostupného zoznamu. Predseda súdnej rady na tento úkon nemusel vyzývať oprávnené subjekty na doplnenie, tak ako mu zákonná úprava neukladá vyhlasovať voľby na člena do hodnotiacich komisií. Pri voľbe členov hodnotiacich komisií sa zákon totiž neodvoláva na primeranosť použitia zákonného postupu podľa zákona č. 185/2002 Z. z. tak, ako je to uvedené v § 27a až 27e, t. j. pri voľbe návrhu na vymenovanie predsedu NS SR a NSS SR a podpredsedu NS SR a NSS SR. Napríklad, § 27fb zákona č. 185/2002 Z. z. upravuje voľbu členov disciplinárnych senátov a prísediacich sudcov disciplinárnych senátov. Pri tejto voľbe sa zákon primerane odvoláva na postup podľa § 27a až 27e č. 185/2002 Z. z. Ďalšia personálna v pôsobnosť súdnej rady podľa v § 27g zákona č. 185/2002 Z. z. sa týka návrhov na voľbu kandidátov na sudcov, ktorí by mali pôsobiť za Slovenskú republiku v medzinárodných súdnych orgánoch, pri ktorých sa opätovne odvoláva na procesný postup a lehoty uvedené pri voľbe návrhu na vymenovanie predsedu NS SR a NSS SR a podpredsedu NS SR a NSS SR.

Konštatovanie navrhovateľov, že ak za člena hodnotiacej komisie bude zvolený emeritný sudca alebo sudca Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, resp. Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky, k obmedzeniu obvodu hodnotiacej komisie logicky nedôjde, pretože takýto sudca nevykonáva funkciu v (len) obvode nejakého krajského súdu alebo správneho súdu, obchádza zmysel prijatej zákonnej úpravy minimálne u trestných sudcov NS SR, ktorí rozhodujú o riadnych opravných prostriedkoch vo vzťahu k rozhodnutiam sudcov Špecializovaného trestného súdu ale aj vo vzťahu k emeritným sudcom. Ak bude za člena hodnotiacej komisie zvolený emeritný sudca, ktorý je v takomto postavení napríklad rok, môže sa stať, že bude hodnotiť sudcu, s ktorým bol ešte nedávno v senáte.

Časť z dôvodovej správy z osobitnej časti k bodu 9 (§ 27b): *Hodnotiace komisie bude kreovať súdna rada, ktorej sa navrhuje zveriť oprávnenie vymenúvať a odvolávať členov hodnotiacich komisií. Funkčné obdobie členov hodnotiacej komisie bude päť rokov. Navrhovať kandidátov na členov hodnotiacej komisie budú môcť orgány sudcovskej samosprávy, záujmové združenia sudcov a minister spravodlivosti. Návrh zákona umožňuje, aby členmi hodnotiacich komisií mohli byť aj tzv. emeritní sudcovia. S tým súvisí aj navrhovaná zmena § 24; k tomu pozri bod 4. S cieľom zabezpečiť úplnú profesionalizáciu hodnotiacich komisií sa navrhuje, aby sudcovia ustanovení do tejto komisie nevykonávali popri tejto činnosti funkciu sudcu. Ide o obdobný režim ako v prípade stáží sudcov (pozri § 13 ods. 2 zákona o sudcoch a prísediach). Takto koncipovaná právna úprava umožní, aby sa členovia hodnotiacich komisií „na plný úväzok“ venovali len tejto činnosti. Návrh zákona ďalej predpokladá, že výkon činnosti v hodnotiacej komisii sa na účely zákona o sudcoch a prísediach bude považovať za výkon funkcie sudcu. Pri vytváraní hodnotiacich komisií na úrovni krajských súdov sa navrhuje z dôvodu pretrhnutia možných lokálnych väzieb, aby sa do komisií volili sudcovia z obvodu iných krajských súdov. Návrh zákona zámerne nerieši otázku na základe akého kľúča sa majú obsadzovať miesta v hodnotiacich komisiách, t. j. z akého kraja vybrať členov hodnotiacich komisií pre potreby iného kraja. Túto otázku bude riešiť orgán, ktorý kreuje hodnotiace komisie, t. j. súdna rada, a to v rámci svojej kreačnej právomoci.*

Postupné pridelovanie hodnotení v novej úprave

Hodnotenia sudcov sa majú pridelovať hodnotiacim komisiám podľa poradia, teda akýsi systém postupného pridelovania hodnotení.

Podľa § 27a ods. 2 zákona o sudcoch, na účely zabezpečenia hodnotenia sudcu podľa odseku 1 písm. b) ten, kto vyhlasuje výberové konanie, aspoň 30 dní pred konaním výberového konania oznámi osobe, ktorá vykonáva hodnotenie sudcu, že sudca, ktorý má byť v súvislosti s výberovým konaním hodnotený, sa prihlásil do výberového konania. Podľa novej úpravy bude musieť vyhlasovateľ výberového konania osloviť aj tie osoby, ktoré hodnotenie vykonávajú nebudú (prakticky všetkých členov

všetkých hodnotiacich komisií). Hodnotenie sudcu „sa“ má pridelať hodnotiacej komisií podľa jej poradového čísla, tak že „sa“ prideli najprv hodnotiacej komisií č. 1, potom hodnotiacej komisií s najbližším vyšším číslom, pričom po hodnotiacej komisií s najvyšším poradovým číslom opätovne nasleduje pridelenie hodnotenia hodnotiacej komisií č. 1. Následne sú určené výnimky z tohto základného postupu. Tu vyvstáva ďalšie zásadná otázka. Kto bude rozhodovať o tom, ktorá hodnotiacia komisia je v poradí? Kto je „sa“?

Súdna rada rozhoduje jediným spôsobom, a to je uznesenie. Uznesenie vie súdna rada prijať na zasadnutí alebo mimo zasadnutia postupom tzv. per rollam. Aké sú kritériá na to, aby sa ustálilo, ktorá požiadavka prišla ako prvá? Netreba zabúdať, že sa nehodnotia len sudcovia, ktorí sa prihlásili do výberových konaní. Navyše, podľa novej úpravy má ten, kto vykonáva výberové konanie, adresovať oznámenie podľa § 27a ods. 2 zákona o sudcoch aj priamo súdnej rade. Takúto povinnosť (oznamovanie súdnej rade) mu však neukladá nie len uvedené ustanovenie, ale ani žiadne iné ustanovenie v žiadnom zákone.

Určenie obvodov negatívnym vymedzením

Okrem vyššie uvedené tento spôsob prináša aj ďalšie nedostatky či rozpor so zákonom. Autori novej úpravy napríklad do hodnotenia nezahrnuli sudcov Špecializovaného trestného súdu. Hodnotiacia komisia č. 1 je určená pre obvody krajských súdov a správnych súdov okrem Krajského súdu v Bratislave a Správneho súdu v Bratislave, hodnotiacia komisia č. 2 pre obvody krajských súdov a správnych súdov okrem Krajského súdu v Prešove, hodnotiacia komisia č. 3 (aktuálne nie je plne obsadená, takže hodnotenie vykonávať nemôže) pre obvody krajských súdov a správnych súdov okrem Krajského súdu v Trnave a Hodnotiacia komisia č. 4 (táto nie je obsadená vôbec, takže hodnotiť nemôže) pre obvody krajských súdov a správnych súdov. Ako vidíme, ani jedna funkčná komisia nemá určený obvod celé Slovensko. Špecializovaný trestný súd má však celorepublikovú pôsobnosť, čo znamená, že jeho obvod tvorí celé územie Slovenskej republiky.

Súdna rada Slovenskej republiky nie je administratívny orgán

Podľa čl. 141a Ústavy SR je Súdna rada Slovenskej republiky ústavným orgánom sudcovskej legitimity. Okrem čl. 141a Ústavy, aj podľa § 3 zákona o Súdnej rade Slovenskej republiky, súdna rada má 18 členov, sú nimi predseda súdnej rady a ďalší jej členovia. Z uvedeného vyplýva, že súdna rada nie len, že nie je administratívnym orgánom, ale ani nemá žiadneho administratívneho zamestnanca. V novej právnej úprave sa však uvádza, že: „Súdna rada administratívne zabezpečuje pridelenie hodnotení hodnotiacim komisiám a na tento účel vedie: a) evidenciu pridelených hodnotení v osobitnom registri. b) zoznam sudcov po prvých piatich rokoch

výkonu funkcie sudcu, c) zoznam sudcov po jednom roku výkonu funkcie sudcu, u ktorých bolo bezprostredne predchádzajúce hodnotenie so záverom "nedostatočný", d) zoznam sudcov po dvoch rokoch výkonu funkcie sudcu, u ktorých bolo bezprostredne predchádzajúce hodnotenie sudcu so záverom "dostatočný", e) zoznam sudcov po piatich rokoch výkonu funkcie sudcu, ak bolo bezprostredne predchádzajúce hodnotenie sudcu so záverom "dobrý".

Navrhovatelia zrejme nerozlišujú medzi Súdnu radou Slovenskej republiky a medzi Kanceláriou Súdnej rady Slovenskej republiky. Zákon o súdnej rade totiž jasne definuje, že Kancelária súdnej rady je tá, ktorá vykonáva úlohy spojené s odborným, organizačným, administratívnym a technickým zabezpečením činnosti súdnej rady. Kanceláriu riadi a v jej mene vystupuje vedúci kancelárie (GTSU) ako štatutárny orgán rozpočtovej organizácie, úlohy kancelárie plnia štátni zamestnanci a zamestnanci. Podrobnosti o organizácii a činnosti kancelárie súdnej rady, o postavení zamestnancov a zamestnancov kancelárie upravuje Organizačný poriadok, ktorý vydáva vedúci kancelárie. Štátni zamestnanci kancelárie vykonávajú štátnu službu a ich právne pomery sa riadia zákonom o štátnej službe (z. č. 55/2017 Z. z.). Postavenie zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme upravuje zákon č. 552/2003 Z. z. a pracovnoprávne vzťahy sa riadia Zákonníkom práce. Každý z nich má určenú náplň práce okrem Organizačného poriadku aj v individuálnom dokumente, ktorý podrobne opisuje jeho úlohy.

Z uvedeného vyplýva, že súdna rada zložená z členov súdnej rady administratívne nič zabezpečiť nemôže a naopak, štátni zamestnanci a zamestnanci kancelárie nemôžu rozhodnúť, ktorá konkrétna hodnotiacia komisia je „v poradí“ pri tom ktorom hodnotenom sudcovi. Súdna rada, ako už bolo vyššie uvedené, rozhoduje pritom jedine uznesením.

Ďalšie nedostatky

Autori nenavrhlí, a teda ani neschválili uznesenie, ktorým by zrušili alebo zmenili Smernicu o náležitostiach a postupe pri predkladaní materiálov čl. XXVI „Voľba a odvolanie členov hodnotiacich komisií“ (mimočodom menenú v decembri 2025 ako reakciu na zmeny v zákone o sudcoch). Ak bola databáza vytvorená v roku 2017 v rozpore so zákonom, čo navrhovatelia tvrdili už v pôvodnom návrhu predloženom na februárové zasadnutie súdnej rady, ako je možné, že Volebná komisia zložená z členov súdnej rady, ktorí hlasovali za zrušenie databázy, ešte na januárovom zasadnutí konštatovala, že všetci adepti na člena hodnotiacej komisie, ktorí pochádzali z databázy, splnili všetky zákonné podmienky na to, aby sa stali členmi hodnotiacich komisií a dokonca traja z nich boli aj zvolení.

Záver

Nová úprava hodnotiacich komisií nahrádza systém, ktorý bol takmer desať rokov stabilný, predvídateľný a bezproblémový, riešením, ktoré je koncepčne slabé a nedopracované.

Argumenty, na ktorých je nová úprava postavená, sú buď právne mylné (napr. tvrdenie o potrebe zákonného ukotvenia databázy), alebo fakticky nepravdivé (údajné obmedzovanie návrhových oprávnení). V skutočnosti tak nejde o reakciu na existujúce problémy, ale o vytváranie problému tam, kde neexistoval.

Zrušením databázy kandidátov sa odstránil stabilizačný prvok systému bez akejkoľvek funkčnej náhrady. Nový model je neprehľadný, organizačne ťažko udržateľný a v praxi sotva aplikovateľný bez improvizovaných výkladov a „manuálov“, ktoré samy nemajú oporu v zákone a ani v rozhodnutí súdnej rady. Takýto stav je priamym popretím princípov právnej istoty.

Osobitne problematická je skutočnosť, že nová úprava otvára dvere účelovým zásahom a potenciálnemu manipulovaniu procesu, napríklad cez určovanie miest sudcov tak, aby „pasovali“ na konkrétnych kandidátov. Namiesto posilnenia transparentnosti tak dochádza k jej oslabeniu. Nová úprava navyše vykazuje systémové chyby, ignoruje postavenie Špecializovaného trestného súdu, zavádza systém pridelovania vecí bez jasných pravidiel a dokonca zamieňa ústavný orgán (Súdnu radu SR) za administratívny aparát.

Výsledkom je právna úprava, ktorá je aj riziková. Namiesto zlepšenia systému vytvára chaos, zvyšuje byrokratickú záťaž a generuje právnu neistotu. Ide o krok späť, ktorý môže mať reálne negatívne dopady na fungovanie hodnotenia sudcov a tým aj na dôveryhodnosť justície ako celku.

V Bratislave,
23. marca 2026

Marcela Kosová
predsedníčka Súdnej rady SR

Peter Šamko
člen Súdnej rady SR